

NEBİLERİN VE İLAHİ KİTAPLARIN ÖLDÜRÜLMESİ

Kur'ân'ı yok edemeyenler Hikmeti yok ederek Kur'ân'ı, çözüm üretilemez bir kitap ve İslam'ı da yaşanamaz bir din gibi göstermeyi başarmışlardır.

Allah insanları imtihan için yaratmış, her topluma nebîler göndermiş¹, onlara birer kitap vererek insanları uyardıklarını ve kitaba uyanları müjdelemelerini istemiştir². Allah, son nebîsi Muhammed aleyhisselamı da tüm insanlığa göndermiştir³. Nebîlerin yaptığı daveti, menfaatlerine aykırı görenler hem onu hem de getirdiği kitabı değersizleştirme gayretine girmişlerdir⁴. Yazımızda insanların bu tür davranışları ele alınacaktır.

Kur'ân'ın sekiz âyetinin üçünde İsrailoğullarının resullerini⁵, dördünde de nebîlerini⁶, haklı bir sebep olmaksızın öldürdükleri anlatılır. Bir âyette⁷ ise genel ifade kullanılarak nebîleri ve doğruluktan şaşılmasını isteyenleri, haklı bir sebep olmadan öldürenlerin başlarına gelecek acıklı azaptan söz edilir.

Nebî değeri Allah tarafından yükseltilerek⁸ kendine kitap ve Hikmet verilip resul/elçi yapılan kişidir. Allah

Teâlâ, Nuh'tan İsa'ya kadar 18 nebînin adını saymış ve şöyle demiştir:

وَمِنْ آبَائِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ وَإِخْوَانِهِمْ وَاجْتَبَيْنَاهُمْ وَهَدَيْنَاهُمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ

“Bunların babalarından, soylarından ve kardeşlerinden de seçtik ve doğru yolu gösterdik.” (En'âm 6/87)

Sayılarının 124 bin kadar olduğu rivâyet edilen⁹ nebîlerden her biri, bu 18 nebînin ya babaları ya kardeşleri ya da soylarından gelenlerdir. Sonra Allah Teâlâ şöyle demiştir:

أُولَئِكَ الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَ وَالنَّبُوءَ

“Onlar, kendilerine kitap, Hikmet¹⁰ ve nebîlik verdikimiz kimselerdir.” (En'âm 6/89)

Arap dilinde resul (رسول), hem birine gönderilen söz hem de o sözü ileten elçi anlamındadır¹¹. Her nebî, kendine verilen kitabı insanlara ulaştırmakla görevli olduğu için hem o kitap hem de onu tebliğ eden nebînin kendisi resuldür. Allah Teâlâ şöyle demiştir:

1 Fâtr 35/23-24.

2 Bakara 2/136-137, Âl-i İmrân 3/84-85, Nisâ 4/163-165.

3 En'âm 6/19, 92, Enbiyâ 21/107, Furkân 25/1-6, Sebe 34/28, Şura 42/7.

4 Fâtr 35/42-43, Zuhrûf 43/23-25

5 Bakara 2/87, Âl-i İmrân 3/183, Mâide 5/70

6 Bakara 2/91, Âl-i İmrân 3/ 112, 181, Nisâ 4/155

7 Âl-i İmrân 3/21.

8 Cevheri, İsmail b. Hammad (ö. 393 h.), es-Sıhah, (thk: Ahmed Abdulgafûr Attâr), Beyrut 1983 ve İbn Manzûr, Cemalüddin Muhammed b. Mukrim (630-711), Lisânul-Arab, Beyrut trs. b. maddesi.

9 Ahmed b. Hanbel, Müsned V. S. 266. İstanbul 1982.

10 Âyette, master olan hüküm kelimesi geçer. Hikmet de aynı kökten, doğru hüküm anlamında çeşit bildiren master = مصدر النوع'dir. Kelimeye Hikmet anlamı vermemizin sebebi hem bu kural hem de Âl-i İmrân 83. âyettir.

11 er-Ragıp el-İsfahani, Müfredat-ü Elfazî'l-Kur'ân, thk: Safvan Adnan Davudi, Dimaşk-Beyrut, 1992

وَأَذْكُرُ فِي الْكِتَابِ إِسْمَاعِيلَ إِنَّهُ كَانَ صَادِقَ الْوَعْدِ وَكَانَ رَسُولًا نَبِيًّا

“Bu Kitap'ta İsmail'i de anlat. O, sözünü tutmuştu¹²; nebî olan bir resul idi.” (Meryem 19/54)

Âyetlerde öldürüldüğü ifade edilen kişiler, kendilerine verilen kitabı insanlara tebliğ eden resullerdir. Ama şu âyetler, o resullerin tamamının insanlardan korunduğunu bildirir:

وَمَا أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ إِلَّا رِجَالًا نُوْحِي إِلَيْهِمْ فَاسْأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ . وَمَا جَعَلْنَاهُمْ جَسَدًا لَا يَأْكُلُونَ الطَّعَامَ وَمَا كَانُوا خَالِدِينَ . ثُمَّ صَدَقْنَاهُمُ الْوَعْدَ فَأَنْجَيْنَاهُمْ وَمَنْ نَشَاءُ وَأَهْلَكْنَا الْمُسْرِفِينَ .

“Senden önce gönderdiğimiz resuller/elçiler sadece vahyettiğimiz erkeklerdi. Bilmiyorsanız o Zikri/o kitapları bilenlere¹³ sorun. Onları yemek yemeyen bedenler yapmadık, ölümsüz de değillerdi. Sonunda verdiğimiz sözü tuttuk, onları (resulleri) ve

12 Verilen sözü şu âyetlerde öğreniyoruz: “(Bir gün İbrahim) “Rabbim! Bana iyi birini başısla” (diye yalvarmıştı). Biz de ona, iyi huylu bir erkek çocuğu müjdesi verdik. (İbrahim) ile birlikte çalışacak yaşa gelince ona dedi ki: “Yavrucuğum, rüyamda gördüm; ben gerçekten seni boğazlıyorum. Düşün bakalım, ne dersin?” “Babacığım, ne emrediliyorsa yap. İnşallah sabırlılardan olduğumu göreceksin.” dedi. Ne zaman ki ikisi de Allah'a teslim oldu; (İbrahim) onu, alnı yükseğe bir yere gelecek şekilde yatırdı, ona: “Ey İbrahim!” diye seslendik: “Rüyanın gereğini yaptın. Biz, güzel davrananları işte böyle ödüllendiririz”. Gerçekten bu, her şeyi açıkça ortaya koyan yıpratıcı bir imtihanıdır. Ona, onun yerine kurban edeceği büyük bir koç verdik. Arkadan gelenlerce onlar, bu halleriyle anıldılar. İbrahim'e selam olsun! (Saffât 37/100-109) Babasına verdiği sözü tutan İsmail olduğuna göre kurban olan İshak değil, İsmail aleyhisselamdır.

13 Âyette geçen zikir, Allah'ın indirdiği kitap (Enbiyâ 21/24) ehli-zikir de o kitapta uzmanlaşmış kişilerdir.

kurtulmasını tercih ettiklerimizi¹⁴ kurtardık. Aşırılık edenleri de etkisizleştirdik.” (Enbiyâ 21/7-9)

Yahudiler İsa aleyhisselamı öldürdüklerini iddia ederler ama şu âyet bu iddiayı reddeder:

وَقَوْلِهِمْ إِنَّا قَتَلْنَا الْمَسِيحَ عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ رَسُولَ اللَّهِ وَمَا قَتَلُوهُ وَمَا صَلَبُوهُ وَلَكِنْ شُبِّهَ لَهُمْ وَإِنَّ الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِيهِ لَفِي شَكٍّ مِمَّنْهُ مَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ إِلَّا اتِّبَاعَ الظَّنِّ وَمَا قَتَلُوهُ يَقِينًا .

“(Yahudilerin) Bir de ‘Biz Allah'ın Elçisi Meryem oğlu İsa Mesih'i öldürdük’ demeleri vardır. Onu ne öldürdüler ne de astılar¹⁵ ama böyle bir şüpheyi düştürdüler¹⁶. İhtilaf ettikleri bu şeyde tam bir ikilem içindedirler. Zanna uyma dışında bir bilgileri yoktur. Onu kesinlikle öldürmediler.” (Nisâ 4/157)

Matta ve Markos İncillerinde, kral Hirodes'in bir kadının isteğini kıramadığı için Yahya'nın başını kestirdiği iddia edilir.¹⁷ Luka ve Yuhanna'da bu iddia yoktur. Topkapı Sarayı Müzesi Mukaddes Emanetler Dairesi'nde saklanan kol ve kafatası kemiklerinin Yahya

14 “O sırada elçilerimizi ve inanıp güvenenleri kurtarız. Bu hep böyledir. İnanıp güvenenleri kurtarmak boynumuzun borcudur.” (Yûnus 10/103)

15 Â-li İmrân 3/55'e göre İsa aleyhisselam vefat etmiştir. Zümer 39/42'ye göre vefat, işi biten ruhun bedenden ayrılmasıdır. Allah ruhu iki şekilde vefat ettirir, biri uykuya daldığında, diğeri de öldüğünde olur. Ruh, bilgisayarın işletim sistemi gibi bütün bilgileri korur. Onun için Allah, hem uyuyan hem de ölen bedeninin ruhunu koruma altına alır. Uyuyanın ruhu uyanıldığında, ölen kişinin ruhu da vücut yeniden yaratıldığında geri döner. (Müminün 23/100 ve Tekvîr 81/7) İsa aleyhisselam, vefatından sonraki ilk konuşmasını ahirette yapacağı için (Maide 5/117) o, ölmüştür. Dünyaya tekrar gelmesi söz konusu değildir.

16 Demek ki öldürdükleri kişi onlar için İsa'ya benzetildi. Şüpheden kurtulamamaları bundandır.

17 Markos 6:17-29.Matta 14:3-12.

aleyhisselama ait olduğu sanılır¹⁸ ama şu âyet onun öldürüldüğü iddialarını ortadan kaldırır:

وَبَرًّا بِوَالِدَيْهِ وَلَمْ يَكُنْ جَبَّارًا عَصِيًّا. سَلَامٌ عَلَيْهِ يَوْمَ وُلِدَ وَيَوْمَ يَمُوتُ وَيَوْمَ يُبْعَثُ حَيًّا .

“(Yahya) Anasına- babasına iyilik ederdi; zorba ve isyankâr değildi. Doğduğu gün ve öldüğü gün onun için tam bir esenlik ve güvenlik günü olmuştur. Yeniden diriltileceği gün de öyle olacaktır.” (Meryem 19/14-15)

Âyet, öldürüldüğü günden değil, öldüğü günden söz ediyor. O gün esenlik ve güvenlik içinde olan biri, öldürülmüş olamaz.

Öldürüldüğü iddia edilen İsa aleyhisselam için de benzer bir âyet vardır:

وَالسَّلَامُ عَلَيَّ يَوْمَ وُلِدْتُ وَيَوْمَ أَمُوتُ وَيَوْمَ أُبْعَثُ حَيًّا.

“Doğduğum gün, öleceğim gün ve yeniden diriltileceğim gün kendim için esenlik ve güvenlik dileirim.” (Meryem 19/33)

Kur’ân’a aykırı olmasına, Yahudi ve Hristiyan kaynaklarında da bulunmamasına rağmen bazı Müslümanlar Zekeriyâ aleyhisselamın da oğlu Yahyâ gibi öldürüldüğünü iddia ederler¹⁹.

Önce âyetlerdeki **“haklı bir sebep olmadan”²⁰** sözünü neyin kastedildiğini anlamaya çalışalım sonra konunun diğer bölümlerine geçelim.

I- Haksız Yere Öldürülme

Allah Teâlâ nebîlerin can güvenliğini sağlamıştır. Bunu Ebiyâ 21/7-9. âyetlerde gördük. Ama o, hiçbir nebîsini günahattan korumamış ve hiçbirine cennet garantisi vermemiştir. Nebî'mize şöyle söylemesi emredilmiştir:

قُلْ مَا كُنْتُ بِدَعَا مِنَ الرُّسُلِ وَمَا أَدْرِي مَا يُفْعَلُ بِي وَلَا بِكُمْ إِنْ أَتَيْتُمْ إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ وَمَا أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ

18 Mahmut Aydın, YAHYÂ mad. TDV İslâm Ansiklopedisi c. 43, s. 232-234

19 Mahmut Aydın, ZEKERİYÂ mad. TDV İslâm Ansiklopedisi c. 15, s. 248-249.

20 Bakara 2/61, Âl-i İmrân 3/21, 112, 181, Nisâ 4/155.

“De ki: İlk elçi ben değilim. Bana da size de ne yapılacağını bilmem. Ben sadece bana vahyedilene uyarım. Ben sadece doğruları ortaya koyan bir uyarıcıyım.” (Ahkâf 46/9)

Allah, en büyük günah olan şirke karşı bütün nebîlere şöyle bir uyarıda bulunmuştur:

وَلَقَدْ أَوْحَىٰ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ لَئِنْ أَشْرَكْتَ لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ . بَلِ اللَّهُ فَاعْبُدْ وَكُنْ مِنَ الشَّاكِرِينَ .

“(Ey Muhammed!) Sana da senden önceki nebîlere de şu kesin olarak bildirilmiştir: ‘Eğer şirke düşersen yaptığın yarar gider ve sen de kaybedenlerden olursun. Sakın ha! Yalnız Allah’a kulluk et ve görevlerini yerine getirenlerden ol!’” (Zümer 39/65-66)

“Unutma ki bütün nebîlerden söz aldık. Senden, Nuh’dan, İbrahim’den, Musa’dan, Meryem oğlu İsa’dan... Her birinden çok sağlam söz aldık. Bunu, dürüst olanların dürüstlüklerini sorgulamak için yaptık. Kâfirlere (verdiği sözü görmezden gelenlere) de acıklı bir azap hazırladık²¹.” (Ahzap 33/7-8)

Şu âyete göre İsa aleyhisselam en iyi özelliklere sahip olarak yaratılmıştır:

إِذْ قَالَتِ الْمَلَائِكَةُ يَا مَرْيَمُ إِنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكِ بِكَلِمَةٍ مِنْهُ اسْمُهُ الْمَسِيحُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ وَجِيهًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمِنَ الْمُقَرَّبِينَ . وَتُكَلِّمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ وَكَهْلًا وَمِنَ الصَّالِحِينَ .

“Bir gün melekler Meryem’e şöyle dediler: ‘Meryem! Allah sana kendisinden bir söz²² müjdeliyor. Adı Meryem oğlu İsa Mesih’tir. O, dünyada da ahirette de itibarlı ve Allah’a yakın kişilerden olacaktır. Hem beşikte hem de yetişkin çağda insanlara hitap edecek ve iyilerden olacaktır.’” (Âl-i İmrân 3/45-46)

21 Arap edebiyatında iltifat sanatı vardır. Anlatımı canlı tutmak ve konunun önemini vurgulamak için sözün akışı beklenmedik bir şekilde değiştirilerek üçüncü şahıstan birinci şahsa, ikinci şahıstan birinci veya üçüncü şahsa, birinci şahıstan ikinci veya üçüncü şahsa geçilir. Geçmiş zamandan şimdiki veya gelecek zamana; gelecek zamandan geçmiş zamana ya da geçmiş zamandan emir kipine geçiş yapılabilir. Türkçede bu sanat olmadıysa da bu gibi ifadeler bir Türk’ü şaşırtır. Bu sebeple burada bu sanat dikkate alınmamıştır. Önceki âyetin devamı olan bu âyette birinci şahıstan üçüncü şahsa geçildiğinden meal, bu geçiş yok sayılarak verilmiştir.

22 Bu “Söz” Allah’ın “Ol” emridir. (Âl-i İmrân 3/59) İsa aleyhisselam anasının rahminde o emirle oluşmaya başlamıştır.

İsa aleyhisselam da her insan gibi imtihandan geçmiştir. Allah Teâlâ şöyle buyurur:

“Mesih, Allah’a kulluktan geri durmuş değildir²³. Mukarreb melekler de öyledir. Kim büyülenerek O’na kulluktan geri durursa (bilsin ki) Allah, onların hepsini huzuruna toplayacaktır. İnanıp güvenen ve iyi işler yapanlara hem ücretlerini tastamam verecek hem de ikramda bulunacaktır. Büyüklenecek O’na kulluktan geri duranları da acıklı bir azaba çarptıracaktır. Onlar, kendileri için Allah ile aralarına girecek ne bir dost (veli) ne de yardımcı bulacaklardır.” (Nisâ 4/172-173)

“Büyüklenecek Allah’a kulluktan geri durmak” İblis’in işidir. Mukarreb meleklerden olan İblis,²⁴ öyle yapınca dışlanmıştı²⁵. Bunu İsa aleyhisselam da yapsaydı aynı cezaya çarptırılacaktı.

Nebîler, hatadan korunmuş olmadıkları için Nebî’mize şöyle bir uyarı yapılmıştır:

وَأَن اِحْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَاخِذْهُمْ أَن يَفْتَنُوكَ عَن بَغْضِ مَا أَنزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ فَإِن تَوَلَّوْا فَاعْلَمْنَا أَنَّمَا يَرِيدُ اللَّهُ أَن يُصِيبَهُم بِبَغْضِ ذُنُوبِهِمْ وَإِن كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ لَفَاسِقُونَ

“Aralarında Allah’ın indirdiği ile hükmet; onların arzularına uyma. Onlara karşı dikkatli ol! Allah’ın indirdiğinden az bir şey bile uzaklaşırsalar seni yakarlar. Yüz çevirirlerse bil ki bazı günahları sebebiyle Allah, onların başına bir kötülük gelmesini istiyordur. Zaten insanların çoğu yoldan çıkanlardır.” (Mâide 5/49)

Hiçbir nebînin, İblis gibi yoldan çıkmasına engel bulunmadığından, haklı bir sebeple dışlanmış nebiler olabildi. Ama bunu hak etmiş bir nebînin varlığını bilmiyoruz.

23 Burada da iltifat sanatı olduğu için geçmiş zaman yerine gelecek zaman kullanılmıştır.

24 Gelenekte şu âyet delil getirilerek İblis meleklerden sayılmaz: “Bir gün meleklerle: ‘Âdem’e secde edin!’ dedik. İblis’in dışında hepsi secde ettiler. O da cinlerden idi ama Rabbinin emrinden çıktı.” (Kehf 18/50) “Onlara: ‘Rabbinin emrinden çıkmayan cinler hangileriydi?’ diye sormak gerekir. Tek cevap ‘melekler’ olur. O zaman, meleklerin cinlerden olmadığı, sorumsuz varlıklar olduğu ve günah işleyemeyeceği şeklindeki algı yönetiminin önu kesilir. İblis, meleklerden olmasaydı secdeden sorumlu tutulamazdı. Secde etmemesinin sebebi kendini büyük görüp direnmesidir.” (Bakara 2/34)

25 Bakara 2/35, Arâf 7/12, Hicr 15/31, İsrâ 17/61-62, Sad 38/74-78.

II- Nebîleri Değersizleştirme Çabaları

Âyetlere, Kur’ân’ın emrettiği “Hikmet” usulüyle bakılırsa, nebîyi öldürmenin, onu ve getirdiği kitabı değersizleştirme dışında bir anlama gelmediği görülür. Allah Teâlâ suçla ceza arasında denge kurmuş ve şöyle demiştir:

مَن جَاء بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِّنْهَا وَمَن جَاء بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَى الَّذِينَ عَمِلُوا السَّيِّئَاتِ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ .

“Kim bir iyilikle gelirse, daha iyisini bulur. Kim de bir kötülükle gelirse, kötülük yapmış olanlara sadece yaptıklarının karşılığı verilir.” (Kasas 28/84)

Buna göre her suçlu, yaptığı suça denk bir ceza alır. Bir de kişi, sadece kendi işlediği suçtan sorumlu tutulur. Allah Teâlâ şöyle demiştir:

مَن اهْتَدَى فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ وَمَن ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ حَتَّىٰ تَبْعَثَ رَسُولًا .

“Kim yola gelirse kendisi için gelir, kim de yoldan çıkarsa kendi aleyhine çıkar. Kimse kimsenin günahını yüklenmez. Biz bir resul (bir kitap) göndermeden de azap etmeyiz.” (İsrâ 17/15)

Aşağıdaki âyetlere göre nebîleri öldürme suçunu, bize muhatap olan kişiler işleyeceklerdir. Son nebî de geldiği için artık bir nebînin öldürülmesi mümkün olmaz. Arap dilinde öldürme/قتل kelimesi, zelil hale getirme yani değersizleştirme anlamında da kullanılır²⁶. Öyleyse bugün için nebîleri öldürme, onları değersizleştirme dışında bir anlama gelmez. Âyetlere, suç-ceza dengesi açısından baktığımızda bu anlam, şüpheye yer olmayacak şekilde ortaya çıkmaktadır.

A- Nebîleri Öldürme/Değersizleştirme Cezası

Nebîleri öldürenlerin hak ettikleri ceza, şu âyetlerde açıklanmıştır:

26 Ahmed b. Faris b. Zekeriyâ, Mu’cemu Mekâyis’il-Luğa, Beyrut, tarihsiz.

لَنْ يَضُرُّوكُمْ إِلَّا أَذَىٰ وَإِنْ يَقَاتِلُوكُمْ يُؤَلُّوكُمُ الْأَدْبَارَ ثُمَّ لَا يُنصِرُونَ . ضَرَبْتُ عَلَيْهِمُ الدَّلِيلَةَ أَيْنَ مَا تَقَفُوا إِلَّا بِحَبْلِ مِنَ اللَّهِ وَحَبْلِ مِنَ النَّاسِ وَبَأْوُوا بِغَضَبٍ مِنَ اللَّهِ وَضَرَبْتُ عَلَيْهِمُ الْمَسْكَنَةَ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانُوا يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ الْأَنْبِيَاءَ بِغَيْرِ حَقِّ ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ .

“(Ehl-i kitap olanlar,) canınızı sıkmak dışında, size bir zarar veremezler. Sizinle savaşsalar gerisin geri dönüp kaçarlar. Sonra yardım da görmezler. Allah’ın ipine (Kitabına) ve insanların uzattığı ipe sarılanlar hariç, buldukları her yerde onları, zillet/değersizleşme duygusu sarar ve Allah’ın gazabına uğrarlar. Onları çaresizlik duygusu da sarar. Çünkü Allah’ın âyetlerini görmezlikte direnir ve nebîleri haksız yere öldürürler. Bu ceza, yaptıkları isyana ve aşırı davranışlarına karşılıktır.” (Âl-i İmrân 3/111-112)

Ehl-i Kitap, kendilerine verilen ilahi kitabın içeriğini bilenlerdir. Çünkü kitap verilenlerden bir kısmı ümmîdir; kitabı değil, onunla ilgili kurguları bilir ve sadece tahmin yürütürler. “Ama onlardan elleriyle kitap yazan, sonra onunla geçici bir çıkar sağlamak için ‘Bu Allah katındandır!’ diyenlerin çekeceği var! Hem yazdıklarından dolayı çekecekleri var hem de kazandıklarından dolayı çekecekleri var!” (Bakara 2/78-79)

Âyetlere göre nebîleri öldürenler bu ikinci kesimdir. İşledikleri suça karşılık onları değersizlik ve çaresizlik duygusu sarar. Bu, onların cezasıdır. Bundan kurtulmanın tek yolu Kitab’a sarılmalarıdır. Onların içinde bunu yapanlar da vardır. İlgili âyetler şöyledir:

“Hepsi bir değildir; Ehl-i Kitap / kitaplarında uzman olanlar içinde dik duruşlu bir topluluk da vardır. Onlar gecenin bölümlerinde Allah’a boyun eğip O’nun âyetlerini derleyerek okurlar.

Allah’a ve ahiret gününe inanır, marufa (Kitab’a) uygun olanı ister, münkerden (Kitab’a uymayan) men eder, hayırlı işlerde yarışır. İşte bunlar iyi olanlardandır. Bunların yaptığı hiçbir iyilik göz ardı edilmez. Allah yanlışlardan korunanları bilir.” (Âl-i İmrân 3/113-115)

“

Kitaba sarılmayanlar ise değersizleşir ve çaresizlik içine girer, insanlara sarılarak ayakta durmaya çalışırlar. Bu da onların sapıklığını artırır.

”

Bunlarla ilgili olarak Allah Teâlâ bize şu emri vermiştir:

“De ki: ‘Ey Ehl-i Kitap! Neden Allah’ın âyetlerini örtüyorsunuz? Neler yaptığınıza Allah şahittir.’

De ki “Ey Ehl-i Kitap! İnanmış kimseleri neden Allah’ın yolundan uzaklaştırmaya çalışıyorsunuz? Neden siz gerçekliğine şahit olduğunuz halde o yolu çarpıtma²⁷ peşindesiniz? Yaptığınız hiçbir şey, Allah’a gizli kalmaz.’

Ey inanıp güvenenler! Kendilerine kitap verilenlerin bir kesimine gönüllü olarak boyun eğerseniz, inanıp güvendikten sonra sizi âyetleri görmez hale getirirler (kâfir yaparlar).

Size Allah’ın âyetleri okunurken ve Allah’ın resülü/elçisinin getirdikleri yanınızdayken nasıl olur da âyetleri görmezlikte direnirsiniz? Kim Allah’a (O’nun kitabına) sıkı sarılırsa kesin olarak doğru yola kabul edilir.” (Âl-i İmrân 3/98-101)

Bunların suçu, İblis’in suçuyla aynıdır. Allah meleklerle, Âdem’e secde emrini verince İblis emre uymadı, kendini büyük gördü, direndi ve kâfirlerden oldu (Bakara 2/34). İblis, Âdem’e karşı büyüklenmiş gibi görünse de Allah’a karşı büyüklenmişti. Çünkü uygun bulmadığı Allah’ın emriydi. Bu yüzden Allah onu lanetledi (Nisâ 4/118), “İn oradan! Orada büyüklük taslamaya hakkın yoktur. Defol! Sen değerini yitirenlerdensin dedi.” (A’raf 7/13)

Allah Teâlâ kendine kitap verilenlere şöyle demiştir:

27 Çarpıtma diye anlam verdiğimiz ivec = عوج, düz bir alanda, ancak uzak görüşlülükle anlaşılabilir şekilde eğriktir. Müfredat.

وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ مُّهْتَدُونَ .

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا الْكِتَابَ آمِنُوا بِمَا نَزَّلْنَا مُصَدِّقًا لِمَا مَعَكُمْ مِّن قَبْلِ أَنْ نَطْمِسَ وُجُوهَ فَرَدَدَهَا عَلَىٰ أَذْبَارِهَا أَوْ نَلْعَنَهُمْ كَمَا لَعْنَا أَصْحَابَ السَّبْتِ وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ مَفْعُولًا

“Ey kendilerine Kitap verilenler! Sizin yanınızda olanı tasdik eder özellikte indirdiğimize (bu Kitaba) inanıp güvenin, yoksa itibarınızı yok eder, sizi yüzüne bakılmaz hale getiririz veya cumartesi yasağını çiğneyen ahaliyi²⁸ dışladığımız (lanetlediğimiz) gibi sizi de dışlarız. Allah'ın emri daima yerine gelir.” (Nisâ 4/47)

Ehl-i kitabın bir kesiminin uygun bulmadığı Kur'ân'dır. Onlar da lanetlenince İblis gibi doğru yolun üstüne oturup Müslümanlara önlerinden, arkalarından, sağlarından ve sollarından sokularak (A'raf 7/16-17) onları kendileri gibi yapmaya çalışmaktadırlar. Bu münafıklar, herkesten önce Nebî'mizi saptırmaya çalışmışlardı. İlgili âyet şöyledir:

وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ وَرَحْمَتُهُ لَهَمَّت طَّائِفَةٌ مِّنْهُمْ أَنْ يُضِلُّوكَ وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّا أَنفُسَهُمْ وَمَا يَضُرُّونَكَ مِن شَيْءٍ وَأَنزَلَ اللَّهُ عَلَيْكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَكَ مَا لَمْ تَكُن تَعْلَمُ وَكَانَ فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ عَظِيمًا

“Eğer Allah'ın sana iyiliği ve ikramı olmasaydı, onlardan bir kesimi seni yanıltmakta kararlıydı. Onlar kendilerinden başkasını yanıltamaz ve sana da bir zarar veremezler. Allah, sana Kitabı ve Hikmeti indirmiş ve bilmediğin şeyleri öğretmiştir. Allah'ın sana olan lütfü büyüktür.” (Nisâ 4/113)

B- Değersizleştirilen Nebîler

Nebîlerden hoşlanmayanların en çok başvurdukları yöntem, onları İblis seviyesine düşürmektir. Onu sevenlere “imanın akıl işi olmadığı” öğretilerek düşünme duyguları köreltilir ve ona insan üstü özellikler yakıştırılarak nebî, tanrı seviyesine çıkartılır. Böylece, yoldan çıkardıkları insanların kendilerini doğru yolun ortasında görmeleri sağlanır. Bunlarla ilgili olarak şöyle buyurulmuştur:

فَرِيقًا هَدَىٰ وَفَرِيقًا حَقَّ عَلَيْهِمُ الضَّلَالَةُ إِنَّهُمْ اتَّخَذُوا الشَّيَاطِينَ أَوْلِيَاءَ مِن دُونِ اللَّهِ

“(Allah) bir takımını yoluna kabul eder, bir takımı da sapıklığı hak eder. Sapıklar şeytanları, Allah ile aralarındaki veliler sayarak onlara tutunan ama kendilerini doğru yolda gören kimselerdir.” (A'râf 7/30)

1- Musa ve Harun Aleyhisselam

İsrailoğulları en büyük taşkınlığı, Firavun'un servetine konduktan sonra yaptı. Onlara en ağır cezayı vermeye çalışan, oğullarını öldürüp kadınlarını sağ bırakan Firavun ve hanedanı (Bakara 2/49) gözleri önünde boğuldu. (Bakara 2/50) Sonra Allah, Musa aleyhisselamı, 40 geceliğine Tur'a çağırdı. O da yerine Harun aleyhisselamı bıraktı ve oraya gitti.

Musa aleyhisselamın Tur'a çıkmasının arkasından Mısır'ın hazineleri, değerli makamlar (Şuarâ 26/57-58, Duhân 44/25-28) ve bütün Mısır, İsrailoğullarına kaldı. (A'râf 7/135-137) Beklemedikleri bu zenginlik onları şımarttı ve yoldan çıkardı. Allah Teâlâ, bunlardan haberi olmayan Musa aleyhisselama Tur'da şöyle dedi: “Senden sonra halkını fitneye (ağır bir imtihana) soktuk. Sâmirî onları yoldan çıkardı.” (Tâhâ 20/85) Musa, kızgın ve üzgün bir şekilde kavmine döndü. (Tâhâ 20/86) En üzücü olanı, bu işe, örnek bir yaşantısı olan Sâmirî'nin öncülük etmiş olmasıydı.

Mısır'da Apis denen boğaya tapılırdı²⁹. Sâmirî'nin yönlendirmesiyle ellerine geçen altınları eritip böğüren bir boğa heykeli yaptılar ve şöyle dediler “Bu sizin ilahınızdır. Musa'nın da ilahıdır ama o, onu unuttu.” (Tâhâ 20/88) İşte bu, Musa aleyhisselama yapılabilecek en büyük itibarsızlaştırma işiydi.

Harun aleyhisselam onlara: “Ey halkım! Bununla sadece ağır bir imtihandan geçiriliyorsunuz. Sizin Rabbiniz, O Rahman'dır. Siz beni takip edin ve benim emrime uyun.” dedi ama dinlemediler, “Musa dönüp gelene kadar ondan ayrılmayacağız” dediler. (Tâhâ 20/90-91) Hatta onu öldürmeye kalktılar. (A'râf 7/150) Bu da Harun aleyhisselamın değersizleştirilmesidir.

28 Bkz. A'râf 7/163-166

29 Ömer Faruk Harman, TEŞBİH, TDV İslâm Ansiklopedisi c. 40, s. 560-563.

Musa aleyhisselam dönünce Harun'u azarladıktan sonra Sâmirî'ye döndü ve şöyle dedi:

“Sâmirî, Senin derdin ne?”

Sâmirî dedi ki: **“Ben onların göremediklerini görmüş, senin izini³⁰ sıkı sıkıya takip etmişim. Ama daha sonra vazgeçtim; bana göre olması gereken budur.”**

Musa ona: **“Defol!”** dedi ve sözlerine şöyle devam etti: **“Yaşadığın sürece senin cezan ‘Bana dokunmayın!’ demendir. Senin için kaçamayacağın bir gün daha var. Yanından ayrılamadığın ilahını gör şimdi. Onu ateşte eritecek sonra un ufak edip denize savuracağız. Sizin ilahınız, kendinden başka ilah olmayan Allah'tan başkası değildir. O'nun bilgisi her şeyi kuşatmıştır.”** (Tâhâ 20/86-98)

Sonra Musa aleyhisselam kavmini topladı ve onlara şöyle seslendi:

وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ يَا قَوْمِ أِفْ لَكُمْ أَنْ تُعْبَدُوا إِلَهًا غَيْرَ اللَّهِ وَكُنْتُمْ بِآيَاتِهِ كَافِرِينَ
بَارِكُمْ فَمَا تَلَوْتُمْ أَنْفُسَكُمْ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ عِنْدَ بَارِئِكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ إِنَّهُ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ

“Ey halkım! Boğayı³¹ ilah edinmekle nefsinizi kötü duruma düşürdünüz. Sizi farklı özelliklerde yaratana³² yönelin (tevbe edin) de nefislerinizi öldürün. Sizi farklı özelliklerde yaratmanın katında iyi olan budur. Allah o zaman tevbenizi kabul eder. Tevbeleri kabul eden, iyiliği bol olan O'dur.” (Bakara 2/54)

Buradaki emir, hevâlarını, yani kötü arzularını öldürüp kendilerine gelmeleri emridir. Çünkü ölümden sonra tevbe olmaz. Allah tevbeleri, ölüm anına kadar kabul eder (Nisâ 4/17-18).

30 “Senin izini” diye meal verdiğimiz kelime أثر الرسول = es'ur-resul'dür. ال takısı muzafun ileyhten ivaz olduğu için “Allah'ın resulünün izi” anlamındadır. Arap edebiyatında iltifat sanatı vardır. Onlar açısından “Allah'ın resulünün izini takip ettim” denmesi uygun olur ama böyle bir ifade tarzı Türkçede olmadığı için kelimeye bu meal verilmiştir.

31 Boğa diye meal verdiğimiz icl = أَعْبَدُوا, siğir yavrusunun erkeğidir. Dışisine icle = عِبَادَةٌ'dür. (Lisan'ul-arab, es-sıhah fi'l-luğa) Öküz sayılıncaya kadar icl denir. (Ragıb el-İsfehanî, Müfredat) Türkçede dışisine düve veya düğe denir.

32 بَارِئ = Bâri' farklı yaratandır. Allah, her şeyi farklı yarattığı için el-Bâri' onun isimlerindedir.

Bunlar Musa aleyhisselamın itibarıyla oynayıp onu incittikleri için Allah Teâlâ Müslümanları bu konuda uyarılmış ve şöyle demiştir:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ آذَوْا مُوسَىٰ فَبَرَأَهُ اللَّهُ مِمَّا قَالُوا وَكَانَ عِنْدَ اللَّهِ وَجِيهًا.

“Ey inanıp güvenmiş kimseler! Siz, Musa'yı incitenler gibi olmayın. Allah onu, hakkında söyledikleri şeylerden akladı. O, Allah katında değerli bir kişidir.” (Ahzap 33/69)

Aşağıda görüleceği gibi İslam âlemi de zenginleşince dinini tanınmaz hale getirmiş hem Muhammed aleyhisselamı hem de Kur'ân'ı değersizleştirmişlerdir.

2- İsa Aleyhisselam

Hristiyanlarda Baba, Oğul ve Kutsal Ruh inancı vardır. Bunu çoğu Hristiyan kabul eder. Şimdi Katoliklere bakarak İsa aleyhisselamın nebiliğinin nasıl değersizleştirildiğini görmeye çalışalım.

Katolikler Allah ile ilgili olarak şöyle derler:

“Allah birdir; ondan başka tanrı yoktur³³. O, gerçeğin kendisidir. Yeri ve göğü tek başına yaratmıştır. Yaratılış

33 Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, İstanbul 2000, paragraf. 200 ve 212. (Papa 14. Lui'nin (Episkopos II. Jean Paul) emriyle 1986'da Kardinal Joseph Ratzinger başkanlığında kurulan 12 kişilik bir heyetin altı yıllık çalışmasıyla meydana getirilmiş ve Vatikan Kilisesi ta'râfından kabul edilmiş öğretileri içerir. Dominik PAMİR Türkçe'ye çevirmiş, Türkiye Episkoposlar Konferansı adına neşredilmiştir. Burada Allah yerine Tanrı kelimesi kullanılmaktadır.)

düzenini ayarlayan ve dünyayı yöneten odur³⁴. O insanlara yakındır³⁵ ve her şeyi bilir³⁶. O her zaman vardır³⁷, varlığının başı ve sonu yoktur. Her şey varlığını ona borçludur. Sahip olduğumuz her şey ondan gelmektedir³⁸. O, kendiliğinden var olandır³⁹.”

Sonra insanları etkileyecek şu sözlerle Allah'ı baba konumuna getirirler:

“Allah'ın Baba olarak adlandırılması, her şeyin başlangıcı ve aşkın otorite sahibi olmasından ve tüm çocuklarının üstüne titreyen sevgi dolu iyiliğinden dolayıdır. Allah ne erkektir ne kadın; Allah, Allah'tır⁴⁰.”

Kendini Allah'ın çocuğu kabul edenin⁴¹, İsa'yı Allah'ın oğlu sayması zor olmaz. Bunu da şu süslü cümlelerle zihinlere yerleştirirler:

“İsa, Baba'nın elçisidir⁴². Baba onu kutsal ruhla mes-hetmiş, rahip, peygamber ve kral yapmıştır⁴³. O, kendiliğinden bir şey yapamaz. Her şeyi kendisini gönderen Baba'dan alır⁴⁴.”

Asıl yapacaklarını bundan sonra yapar ve şöyle derler:

“İsa, Baba'nın yanında Hıristiyanların avukatlığını yapıyor. Onlar lehine aracılık etmek için hep canlıdır. Allah'ın huzurunda daima hazır bulunmaktadır. Kendisi aracılığı ile Allah'a yaklaşanları tamamen kurtarmaya gücü yeter⁴⁵.”

Onlara: “İsa sizi kimden kurtaracak?” diye sorarsanız “Allah'tan!” diyeceklerdir. Öyleyse o, Allah'tan güçlü ve Allah'tan merhametli bir tanrı olmuş olur!

İsa aleyhisselamdan iki asır sonrasına kadar her şey iyiydi. Havariler onu, gerçek anlamda insan ve Allah'ın nebisi sayardı. Onun Allah'ın oğlu olduğu iddiasını, İsa'yı hiç görmemiş olan Pavlus ortaya attı. Bu iddiayı doğru sayan karar, üçüncü yüzyıldan sonra Antakya'da alındı⁴⁶.

325'te toplanan Ökumenik İznik Konsili, İsa'nın yaratılmış olmadığına, Baba'dan doğduğuna ve onunla aynı özden olduğuna karar verdi⁴⁷.

431'de, üçüncü Ökumenik Efes konsili şu kararı aldı: “İsa, kendi kişiliğini, akıllı ruhla canlandırılmış bir bedenle birleştirerek insan olmuştur. Meryem Ana ise, gerçek anlamda Tanrı'nın Anasıdır.”

451'de toplanan dördüncü Ökumenik Kadıköy konsili onun gerçek tanrı olduğunu ilan etti:

“Rabbimiz Mesih İsa'nın mükemmel Tanrılığa ve mükemmel insanlığa sahip, gerçek Tanrı ve gerçek insan olduğunu, akıllı bir ruhtan ve bedenden oluştuğunu, Tanrılık açısından Baba ile, insanlık açısından da bizimle aynı özde olduğunu, günah dışında hepimize her şeyde benzer olduğunu, Tanrılık açısından yüzyıllar öncesinden Baba'dan doğduğunu, insanlık açısından bizim esenliğimiz için bakire Meryem'den doğduğunu oybirliği ile kabul ettiğimizi resmen beyan ederiz⁴⁸.”

34 Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 215, 216 ve 222.

35 Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 206.

36 Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 208.

37 Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 212.

38 Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 224.

39 Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 212.

40 Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 239.

41 “Yahudiler ve Hıristiyanlar “Biz, Allah'ın oğulları ve sevdiği kimseleriz” dediler. De ki: “Öyleyse niçin günahlarınızdan dolayı size azab ediyor?” Hayır, siz O'nun yarattığı insanlardansınız. Allah, af yolunu tercih edeni affeder, azap yolunu tercih edene de azap eder. Göklerde, yerde ve bu ikisinin arasında tüm yetkiler Allah'ın elindedir. Dönüş O'nadır.” (Maide 5/18)

42 Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 858.

43 Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 783.

44 Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 859.

45 Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 2634.

46 Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 465.

47 Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 465.

48 Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 467.

İsa'nın Allah'ın oğlu olduğu iddiasını ortaya atan Pavlus İsa'yı görmemiştir. Elimizdeki İncil'e göre o, azılı bir Hıristiyan düşmanı iken Şam yolunda ansızın gökten parlayan bir nur çevresini sarmış, İsa ona seslenmiş (Elçilerin İşleri 9/36) sonra İsa'ya inanmış ve vaftiz edilmiştir. (Elçilerin İşleri 9/18 vd.)

Şöyle bir iddia daha vardır: İsa çarmıha gerilip defnedildikten üç gün sonra kabrinden çıkmış, Celile'de 11 havarisine görünmüş ve şöyle demiştir: "Gökte ve yeryüzünde bütün yetki bana verildi. Bu nedenle gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin. Onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz edin. Size buyurduğum her şeye uymayı onlara öğretin. İşte ben, dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim." (Matta 28/16-20).

İncil'e yapılan bu eklemelere göre İsa, 12 havarisinden bir kurul kurmuş başına Petrus'u getirmiş ve ona şöyle demiştir: "Göklerin egemenliğinin anahtarını sana vereceğim. Yeryüzünde bağlayacağın her şey göklerde de bağlanmış olacak. Yeryüzünde çözeceğin her şey, göklerde de çözülmüş olacak." (Matta 16/19)

Havariler çoktan öldükleri için bu yolla kilise, tanrı konumuna getirilmiştir. Onlara göre göklerin egemenliğinin anahtarlarına sahip olmak, Kilise olan Tanrı'nın evini idare etme yetkisine sahip olmaktır. "Bağlama ve çözme" yetkisi günahları bağışlama, doktrinlerle ilgili yargılamalarda bulunma ve Kilise içinde disiplin kararları alma yetkisine sahip olmak anlamındadır. İsa bu yetkiyi Kilise'ye havarileri, özellikle de Cennetin anahtarlarını emanet ettiği tek kişi olan Petrus aracılığıyla verdi. (Bkz. Matta 18/18)⁴⁹.

Katoliklere göre Kutsal Ruh da tanrı'dır. Baba ve Oğul ile aynı özendir⁵⁰. O da aracı ve şefaathçi olur. Pavlus'un Romalılara mektubunda şu ifadeler yer alır: "Kutsal Ruh, bizim zavıflığımızı yardım eder, çünkü nasıl dua etmemiz gerektiğini bilmiyoruz; ama Ruh'un kendisi sözle anlatılmayan iniltiyle bizim için şefaath eder. İnsanların yüreklerini araştıran Allah, Ruh'un düşüncesinin

ne olduğunu bilir. Çünkü Ruh, Allah'ın isteğine göre kutsallar için şefaath eder. Allah'ın işlerinin etkeni olan Kutsal Ruh, duanın da efendisidir⁵¹. Kutsal Ruh olmadan Tanrı'nın Oğlu'nu görmek mümkün değildir. Oğul olmadan da hiç kimse babaya yaklaşamaz"⁵².

Görüldüğü gibi İsa aleyhisselam, aracı tanrı yapılarak şirkin en önemli ögesi seviyesine indirilmiştir. Allah Teâlâ ehl-i kitaba şöyle seslenmiştir:

"Ey Ehl-i Kitap (Ey Tevrat'ı ve İncil'i iyi bilenler)! Dininizde aşırılık etmeyin, Allah hakkında sadece gerçeği söyleyin. Meryem oğlu İsa Mesih, başka değil, yalnızca Allah'ın elçisidir; Meryem'e ulaştırdığı ("Ol") sözü ve kendinden bir ruhtur. Öyle ise Allah'a ve elçilerine inanıp güvenin. "Tanrı üçtür" demeyin; bundan vazgeçin; hayrınıza olanı yapın. Allah tek ilahdır, başkası da yoktur. O'nun çocuğa ne ihtiyacı olur! Göklerde ne var, yerde ne varsa hepsi O'nundur. Size Allah'ın desteği yeter." (Nisâ 4/171)

3- Muhammed Aleyhisselam

Asırlardır nebî ve resul kavramları çarpıtılarak Muhammed aleyhisselamın nebî sıfatıyla söylediği sözler ve yaptığı uygulamalar, resul sıfatıyla tebliğ ettiği âyetler seviyesine çıkartılmış ve o, İsa aleyhisselam gibi Allah'ın yanında ikinci bir ilah haline getirilmiştir! Bu konuyu, Kur'an'ın Değersizleştirilmesi başlığı altında ayrıntılı olarak işleyeceğiz.

III- Kitapların Değersizleştirilmesi

İlgili âyetler dikkatle okunursa görülür ki, asıl düşmanlık nebîlere değil kitaplarıdır. Allah'ın kitabına çağırın kim olursa olsun, menfaatlerini terk edemeyenlerin hedefi olur. Onu değersizleştirmek için yapabilecekleri her şeyi yaparlar. Allah Teâlâ şöyle buyurur:

وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَقَفَّيْنَا مِنْ بَعْدِهِ بِالرُّسُلِ ۖ وَآتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْكِتَابَ وَآتَيْنَاهُ بُرُوحَ الْقُدُسِ ۖ فَكَلَّمَا جَاءَكُمْ رَسُولٌ بِمَا لَا تَهْوَى أَنْفُسُكُمْ أَشْتَكِبْتُمْ فَفَرِقْتُمْ

49 Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 553.

50 Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 689.

51 İncil, Romalılar 8/2628. Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 741.

52 Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 683.

كَذَّبْتُمْ وَفَرِحْتُمْ تَعْتُلُونَ

“Musa’ya kitap vermiş, ardından da onun izinden giden elçiler göndermiştik. Meryem’in oğlu İsa’ya da açık belgeler/mucizeler vermiş, onu Kutsal Ruh (Cebrail) ile güçlendirmiştik. Hoşunuza gitmeyen bir şeyle gelen her resule/elçiye kafa mı tutmalıydınız? Kimini yalancı sayıp, kimini de öldürmeli miydiniz?” (Bakara 2/87)

Aynı tepki, Muhammed aleyhisselama da gösterilmiştir. Bunu şu âyette görüyoruz:

وَلَمَّا جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ نَبَذَ فَرِيقٌ مِّنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ كِتَابَ اللَّهِ وَرَأَى ظُهُورِهِمْ كَأَنَّهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

“Allah katından, yanlarındakini onaylayan bir Resul/bir Kitap gelince, Kitap verilenlerden bir kısmı Allah’ın bu Kitabını, sanki hiç bilmiyorlarmış gibi kulak ardı ettiler.” (Bakara 2/101)

Bugün Yahudiler Tevrat’a, Hıristiyanlar Tevrat ve İncil’e, Müslümanlar da Kur’ân’a gereken değeri vermezler.

A- Tevrat’ın Değersizleştirilmesi

Bugün Yahudiler Tevrat’ı yürürlükten kaldırmışlardır. Onlara göre Allah’ın indirdiği, sadece yazılı Tevrat değildir, Sözlü Tevrat (Torah Shebealpe) da vardır. Adı Talmud olan bu kitap, M.Ö 200 ve M.S 500’lü yıllar arasında yani 700 yıllık bir süre içinde yazıya geçirilmiş

olan Mişna ve Gemara bölümlerinden oluşur⁵³. M.Ö. 1250 yıllarında yaşadığı kabul edilen Musa aleyhisselamdan 1700 yıl sonra tamamlanmıştır.

Meşhur Yahudi bilginlerinden Rabbi Hillel, Sözlü Tevrat olmadan Yazılı Tevrat'ın Elif-Ba'sını bile anlamının mümkün olmadığını söyler⁵⁴.

B- Tevrat ve İncil'in Değersizleştirilmesi

Yahudilere benzer durum Hristiyanlarda da olmuştur. Süleymaniye Vakfını ziyaret eden Katolik papaz heyetine şunu sorduk: "Sizin için Tevrat ve İncil ne ifade eder?"

Cevapları şu oldu: "Onlar birer kutsal kitaptır, biz onlara değil, konsil kararlarına uyarız."

Aslında onlar, tanrı haline getirdikleri Kilisenin kararlarına uyarlar. Onlara göre Kilise, hiyerarşik organlardan ve Mesih'in mistik bedeninden oluşmuş ve göksel armağanlarla donatılmıştır. Kilisenin, biri insani diğeri ilahi olan iki farklı yapısı vardır⁵⁵. O, insanlık ile Allah arasındaki birleşmenin işareti ve aracıdır⁵⁶. Kilise ilah haline getirildiği için onlara göre Tevrat ve İncil'in bir önemi kalmamıştır.

Allah Teâlâ, bütün ehl-i kitaba şöyle seslenmemizi emretmiştir:

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَسْتُ عَلَىٰ شَيْءٍ حَتَّىٰ تُتَيَّمُوا التَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْكُمْ مِن رَّبِّكُمْ وَلَيَزِيدَنَّ كَثِيرًا مِّنْهُم مَّا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِن رَّبِّكَ طُغْيَانًا وَكُفْرًا فَلَا تَأْسَ عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ

"De ki: "Ey Ehl-i Kitap! Tevrat'ı, İncil'i ve Rabbinizden size indirilmiş olanı (Kur'ân'ı) tam olarak yerine getirmedikçe dayanaksız kalırsınız." Rabbinden sana indirilen (Kur'ân), onlardan çoğunun azgınlığını ve nankörlüğünü arttıracaktır. Artık o nankörler topluluğuna üzülme." (Maide 5/68)

C- Kur'ân'ın Değersizleştirilmesi

Kur'ân'ı değersizleştirme faaliyetleri, Nebî'miz hayatta iken, münafık Yahudiler tarafından başlatılmıştır. Bunlar kendilerini gizlemeyi öylesine başarmışlardır ki şu âyetler olmasa varlıklarını öğrenebileceğimiz bir kaynak yoktur.

أَفَتَطْمَعُونَ أَن يُؤْمِنُوا لَكُمْ وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ يَسْمَعُونَ كَلِمَ اللَّهِ ثُمَّ يُحَرِّفُونَهَا مِن بَعْدِ مَا عَقَلُوا وَهُمْ يَعْلَمُونَ . وَإِذَا لَقُوا الَّذِينَ ءَامَنُوا قَالُوا ءَامَنُوا وَإِذَا خَلَا بِغَضِبِهِمْ إِلَىٰ بَعْضِ قَالُوا أَتُحَدِّثُونَهُم بِمَا فَتَحَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ لِيُحَاجُّوكُم بِهِ عِنْدَ رَبِّكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

"Şimdi bunların (bu Yahudilerin) size inanıp güvenmelerini mi bekliyorsunuz? İçlerinden bir takımı Allah'ın sözünü (Kur'ân'ı) dinler, akıllarına da yatar, sonra onu başka tarâfa çekerler. Bunu bile bile yaparlar. Allah'ın Kitabına inanıp güvenenlerle karşılaşınca 'Biz ona inandık ve güvendik!' derler. Birbirleriyle baş başa kalınca da şöyle derler: 'Allah'ın size gösterdiği şeyi (Kur'ân'ın doğruluğunu) onlara mı söylüyorsunuz? Sahibinizin (Rabbinizin) katında size karşı delil getirsinler diye, öyle mi? Hiç akılnızı çalıştırmaz mısınız?"⁵⁷ (Bakara 2/75-76)

وَإِنَّ مِنْهُمْ لَفَرِيقًا يَلُودُونَ بِالْكِتَابِ لِتَحْسَبُوهُ مِنَ الْكِتَابِ وَمَا هُوَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَقُولُونَ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَمَا هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكُذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ . مَا كَانَ لِيُشِيرَ أَن يُؤْتِيَهُ اللَّهُ الْكِتَابَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ ثُمَّ يَقُولَ لِلنَّاسِ كُونُوا عِبَادًا لِّيَ مِن دُونِ اللَّهِ وَلَكِن كُونُوا رَبَّانِيِّينَ بِمَا كُنْتُمْ تُعَلِّمُونَ الْكِتَابَ وَبِمَا كُنْتُمْ تَدْرُسُونَ . وَلَا يَأْمُرُكُمْ أَن تَتَّخِذُوا الْمَلَائِكَةَ وَالنَّبِيِّينَ أَرْبَابًا أَيَأْمُرُكُمْ بِالْكُفْرِ بَعْدَ إِذْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ .

53 Yusuf Basalel, Yahudi Ansiklopedisi, c. III, s.696, Gözlem Yay. 2002

54 TB, Shabbat 31 a.

55 Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 771.

56 Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 775.

57 Bunlar, Muhammed aleyhisselamın son Nebî olduğunu biliyorlar ama kıskandıkları için kabul edemiyorlardı.

“Onlardan (ehl-i kitaptan) birtakımı Kitap'tan okuyormuş gibi yapar ki onu Kitap'tan sanasınız; ama Kitap'tan değildir. ‘Bu, Allah katındandır.’ derler; ama Allah katından değildir. Onlar, Allah'a karşı bile yalan söylerler.

Allah'ın kendisine Kitap, Hikmet ve nebîlik verdiği kişilerden hiçbirinin, kalkıp da insanlara, ‘Allah'tan önce bana kul olun!’ demeye hakkı yoktur. Onun diyeceği şudur: ‘Kitabı bilmenize⁵⁸ ve üzerinde çalışmanıza karşılık Rabbinizden (Sahibinizden) yana tavır koyan kimseler olun.’ Melekleri ve nebîleri rabler edinmenizi de isteyemez. Siz Allah'a teslim olduktan sonra o, kâfir olmanızı mı isteyecek?’ (Âl-i İmrân 3/78-80)

İmam Şafîi'ye mal edilen aşağıdaki sözler, Muhammed aleyhisselâmın, Allah'ın yanında ikinci ilah gibi gösterilmesi dışında bir anlam taşımaz:

“Allah'ın Elçisi'nin Sünneti, Allah adına, O'nun, özel ve genel hükümlerdeki muradını açıklar. Zaten Allah, Sünnet ile hükmetmeyi (Hikmeti) Kitab'ı ile eş tutmuş ve Hikmeti Kitab'a bağlamıştır. Bunu, yarattıkları içinde bu Elçi'den başkası için yapmamıştır⁵⁹”.

Bu sözün İmam Şafîi'ye mal edildiğini söylememiz, iftiracıların saygın kişilerin adını kullanmasından dolayıdır. Doğruluktan şaşılmasını isteyenleri öldürmek⁶⁰ budur. Bu iddia, şu âyetlere dayandırılmıştır:

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا لِمُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ، وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ، فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا مُّبِينًا

“Allah ve Resulü bir işi kesinleştirdince inanmış bir erkeğin ve kadının, kendi işlerinde seçme hakkı kalmaz. Kim, Allah'a ve Resulüne isyan ederse açık bir şekilde sapmış olur.” (Ahzap 33/36)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ، وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ، فَإِنْ تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا”

58 Kelimenin kıraatlerinden yaygın olanı ta'lemune şeklinde olandır (Taberî). Meali bu kıraate göre verdik.

59 Muhammed b İdris eş-Şafîi (öl. 204 h), er-Risâle, tahkik Ahmed Şakir, Mısır 1358 h./1940 m.c. I, s. 79.

60 Âl-i İmrân 3/21

Ey inanıp güvenenler, Allah'a itaat edin, bu Resul'e itaat edin ve sizden olan yetki sahiplerine de. Eğer (o yetkililerle) bir şeyde anlaşmazlığa düşerseniz onu, Allah'a ve Resulüne götürün. Allah'a ve ahiret gününe inanıp güveniyorsanız böyle yaparsınız. Böylesi hayırlı olur ve çok güzel sonuç verir” (Nisâ 4/59)

وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصَّادِقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَئِكَ رَفِيقًا

“Kim Allah'a ve Elçi'sine boyun eğerse onlar Allah'ın mutluluk verdiği nebîler, doğru kişiler, bilginler ve iyiler ile beraber olurlar. Onlar ne iyi arkadaşlırlar!” (Nisâ 4/69)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ

“Ey inanıp güvenenler! Allah'a ve Resulüne / Kitabına gönülden boyun eğin.” (Enfâl 8/20)

Nebî'miz, Kur'an'ı tebliğ eden elçi ve öğretmen öğretmendir. O da bütün nebîler gibi kendine indirilen Kitab'ı ve Hikmeti ümmetine öğretmiştir. Allah Teâlâ şöyle demiştir:

لَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ إِذْ بَعَثَ فِيهِمْ رَسُولًا مِنْ أَنْفُسِهِمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ

“Allah, içlerinden bir elçi çıkararak bu müminlere iyilikte bulunmuştur. Bu Elçi onlara Allah'ın âyetlerini derleyip okur⁶¹, onları geliştirir, onlara Kitabı ve Hikmeti öğretir. Halbuki onlar daha önce açık bir sapkınlık içindeydiler.” (Âl-i İmrân 3/164)

Kitab'ın ve Hikmet'in öğretilmesi, Kur'an'ın sıkıntılara nasıl çözümler ürettiğinin öğretilmesidir. Kur'an ancak, bu şekilde evrenselleşebilir. Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur:

ادْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَادِلْهُمْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ

61 “Derleyip okuma” anlamı verdiğimiz kelimenin kökü olun telv=تلو kökü, «birden çok şeyin, aralarına kendi cinslerinden olmayan bir şey karışmayacak şekilde peş peşe sıralanması anlamındadır (Müfredât). Buna göre tilavet, birbirine bağlı âyetleri birlikte okumaktır.

“Rabbinin yoluna, Hikmetle ve güzel öğütlerle çağır. Onlarla en güzel şekilde tartış. Senin Rabbin, yolundan sapanları iyi bilir, doğru yolda olanları da iyi bilir.” (Nahl 16/125)

Aynı şeyi Allah'ın diğer nebîleri de yapmıştır. Şu âyetler İsa aleyhisselam ile ilgilidir:

وَلَمَّا جَاءَ عِيسَىٰ بِالْبَيِّنَاتِ قَالَ قَدْ جِئْتُكُمْ بِالْحِكْمَةِ وَلِأُبَيِّنَ لَكُمْ بَعْضَ الَّذِي تَخْتَلِفُونَ فِيهِ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا. إِنَّ اللَّهَ هُوَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ

“İsa, açık belgelerle gelince (İsrailoğullarına) dedi ki: “Ben size Hikmeti getirdim, anlaşılmadığınız bazı şeylerin çözümleriyle geldim. Artık Allah'a karşı yanlış yapmaktan sakının ve bana gönülden uyun. Allah, benim de Rabbinizin de Rabbinizdir. Siz O'na kul olun; doğru yol budur.” (Zuhrûf 43/63-64)

Nebîler Hikmeti, resul sıfatıyla öğretirler. Çünkü Hikmetin bütün ayrıntıları, kendilerine gelen kitapta vardır. Hikmeti, isteyen herkes öğrenebilir. Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur:

يُؤْتِي الْحِكْمَةَ مَنْ يَشَاءُ ۚ وَمَنْ يُؤْتَ الْحِكْمَةَ فَقَدْ أُوتِيَ خَيْرًا كَثِيرًا ۗ وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ

“O, tercihini doğru yapana⁶² Hikmeti verir. Kime Hikmet verilirse, ona çokça iyilik yapılmış olur. Bu bilgiye sağlam duruşlu (ulû'l-elbâb)⁶³ olanlardan başkası ulaşamaz.” (Bakara 2/269)

Hikmete Sünnet demek mümkün değildir. Sünnet kelimesi 8 ayette, Hikmet ise 20 ayette geçer. Bu iki kelime, aynı anlamda kullanılamaz. Hadislerde de durum aynıdır. 8 âyeti doğru anlayan herkes görür ki Sünnet, Allah'ın elçi gönderdiği toplumlara uyguladığı kanundur.

Şu âyet Kur'an'ın, bir ilme göre açıklandığını bildirir:

“Onlara, bir ilme göre, açıkladığımız Kitap getirdik. O, inanan ve güvenen bir topluluk için bir rehber ve bir ikramdır.” (A'râf 7/52)⁶⁴

62 “Şâe = ماء”, bir şeyi var etti, demektir (Müfredât). Allah bazı şeyleri kulunun tercihine göre yarattığından öznesi kul olursa “tercih edip yaptı”, Allah olursa “tercih edip yarattı” anlamına gelir. Ayrıntılı bilgi için bkz: <http://www.suleymaniyevakfi.org/akaid-arastirmalari/kuranda-sey-meset-irade-ve-fitrat.html>

63 “Sözü dinleyip en güzeline uyanlar, Allah'ın doğru yolda saydığı kişilerdir. İşte ulû'l-elbâb onlardır.” (Zümer 39/18)

64 Ayrıntılı bilgi için bkz. Fatih ORUM, Kur'an'ın Anlama Usulü, İstanbul 2015.

Açıklamanın bir ilme göre, Allah tarafından yapılmasının sebebi de şöyle ifade edilir:

“ELİF LÂM RÂ! Bu, doğru hükümler veren ve her şeyin iç yüzünü bilen Allah tarafından âyetleri, hem muhkem kılınmış hem⁶⁵ de ayrıntılı olarak açıklanmış bir Kitaptır. Bu, Allah'tan başkasına kul olmanız içindir. (De ki:) ‘Ben de sizi onunla (o Kitap ile) uyan ve size müjde veren bir kişiyim.’” (Hud 11/1-2)

Bu âyetler, başka yöntemlere başvurana, en büyük günahı işlemiş ve kendini ilah yerine koymuş sayar. Hikmet ve Sünnet kavramlarına verilen bu yanlış anlamları usul kitaplarına yerleştirenler, ilgili âyetlerin tamamının anlamını bozmuşlar ve bu yanlış anlamları tefsir kitaplarına bile yerleştirmeyi başarmışlardır. İşte bu, Nebî'mizi yüceltme görüntüsü altında onu ve Kur'an'ı değersizleştirmedir.

Bu büyük sapmaya delil getirilen âyetleri, bağlantılarıyla birlikte anlamaya çalışalım.

a- Zeyd ve Zeynep Olayı

İmam Şafii'nin kitabında Sünnetin, Allah adına, onun, özel ve genel hükümlerdeki muradını açıkladığı

65 Âyetteki sümme = ميم'e açıklayıcı nitelikteki ikinci cümleyi birinciye bağlayan hem ...hem anlamı verilmiştir. Çünkü kelimenin kök anlamı, nazikçe bir araya gelmektir. (Mekâyis'ul-Luğa)

iddiasını ispat için delil getirilen şu âyet, bu iddiayı tümüyle çürütür:

“Allah ve Resulü bir işi kesinleştirince inanmış bir erkeğin ve kadının, kendi işlerinde seçme hakkı kalmaz. Kim, Allah’a ve Resulüne isyan ederse açık bir şekilde sapmış olur.” (Ahzap 33/36)

Bu âyetin hemen arkasından Zeyd ve Zeynep ile ilgili şu âyet gelir:

“Allah’ın nimet verdiği ve senin de nimet verdiğin kimseye: ‘Eşini nikâhında tut, Allah’tan kork’ diyordun ama aslında insanlardan korkarak Allah’ın açığa çıkaracağı şeyi içinde gizliyordun. Oysa doğru olan⁶⁶ (insanlardan değil) Allah’tan korkmandır. Zeyd eşiyle ilişkisini kesince onu seninle evlendirdik ki, müminlerin evlatlıkları, eşleriyle ilişkilerini kesince onlarla evlenmelerinde bir sıkıntı olmasın. Allah’ın buyruğu yerine gelmiştir.” (Ahzap 33/37)

İddia edildiği gibi bu âyet, Nebî’mizin sözlerinin, Allah adına, onun özel ve genel hükümlerdeki muradını açıkladığının delili olsa onun verdiği: *“Eşini nikâhında tut”* emrinden sonra Zeyd’in eşini boşamaması gerekirdi. Ama Zeyd, Nebî’mizin emrine uymadı ve Zeyneb’i boşadı. Geleneğe göre Zeyd’in suçlanması gerekirken Allah Nebî’mizi suçlamıştır.

Nisâ 23. âyette, öz oğlun boşadığı eş, evlenilmesi yasak olan kadınlardan sayıldığı halde evlatlığın boşadığı eşle ilgili bir yasak yoktu. Nebîmiz, müminlere örnek olmakla görevli (Ahzap 33/21) olduğundan, Zeyd’in Zeyneb’i boşaması halinde Allah’ın onu Zeynep ile evlendirmesinden korkmuştu. O dönemde kimse bunu hoş karşılamazdı. Zeyneb’in de böyle bir evliliğe razı olması beklenemezdi. Öyleyse 36. âyetin ilk muhatapları Muhammed aleyhisselam ile Zeynep idi. İndiği gün için âyeti şöyle anlamak gerekir:

“Allah ve Resulü bir işi kesinleştirince inanmış bir erkeğin (Muhammed’in) ve kadının (Zeyneb’in), kendi işlerinde seçme hakkı kalmaz. Kim, Allah’a ve Resulüne isyan ederse açık bir şekilde sapmış olur.” (Ahzap 33/36)

66 أحنى kelimesine sıfat-ı müşebbehe anlamı verilmiştir. Çünkü 39. âyette şöyle buyrulmaktadır: **“Allah’ın emirlerini tebliğ edenler, Allah’tan korkar, başka kimseden korkmazlar.”**

O zaman bu âyetteki resul, Muhammed aleyhisselamın tebliğ ettiği Kur’ân’dan başkası olamaz. Çünkü Arap dilinde Resul/رسول “gönderilen” demektir. İlk anlamı “gönderilen söz” ikinci anlamı da o sözü iletin diye gönderilen elçidir⁶⁷. Nebî’miz gibi Zeynep de bu evliliği istemediği için evlendirmeyi bizzat Allah yapmış ve sebebini şöyle açıklamıştır:

“Zeyd eşiyle ilişkisini kesince onu seninle biz evlendirdik ki, müminlerin evlatlıkları, eşleriyle ilişkilerini kesince onlarla evlenmeleri konusunda bir sıkıntı olmasın.”

Bundan sonra gelen şu âyet ile Nebî’mizin gönlü alınmıştır:

“Allah’ın, Nebîsi için farz kıldığı şeylerde, ona bir sıkıntı olmaz. Bu, Allah’ın bundan öncekilere de uyguladığı sünneti/yasasıdır. Allah’ın emri ölçülü biçilidir.” (Ahzap 33/38)

O zaman yukarıdaki âyete şu anlamı vermek gerekir:

“Allah ve Resulü/Elçisinin getirdiği âyetler bir işi kesinleştirdiğinde inanıp güvenmiş bir erkeğin ve kadının, kendi işlerinden dolayı seçme hakkı kalmaz. Kim, Allah’a ve Resulüne/Elçisinin getirdiği âyetlere baş kaldırırsa açık bir şekilde sapmış olur.” (Ahzap 33/36)

Hikmet yok edilerek âyetler arası ilişkiler koparıldığı için Nebî’mizin Zeynep validemizle evliliğinin nasıl istismar edildiğini ve bu yüzden onun nasıl aşağılandığını bilmeyen yoktur.

b- Yöneticilerin İlahlaştırılması

İmam Şafii’nin kitabında Sünnetin, Allah adına, onun özel ve genel hükümlerdeki muradını açıkladığı iddiasını ispat için getirilen ikinci delil, yöneticilerle ilgili şu âyettir:

“Ey inanıp güvenenler, Allah’a itaat edin, Resulüne / kitabına itaat edin ve sizden olan yetki sahiplerine de. Eğer (o yetkililerle) bir şeyde anlaşmazlığa düşerseniz onu, Allah’a ve Resulüne / Kitabına götür-

67 Ragib el-Isfehâni, Müfredat.

rün. Allah'a ve ahiret gününe inanıp güveniyorsanız böyle yaparsınız. Böylesi hayırlı olur ve çok güzel sonuç verir" (Nisâ 4/59)

Herkes çok iyi bilir ki bu âyet indiğinde Nebî'miz yönetimin başındaydı. Bu âyetteki emirler onu da ilgilen-dirmiyor olsaydı Kur'ân'da şöyle bir âyet olur muydu?

"Ey Nebî! Mümin kadınlar sana biat için gelince hiç-bir şeyi Allah'a ortak koşmamaları, hırsızlık yap-mamaları, zina etmemeleri, çocuklarını öldürme-meleri, elleri ile ayakları arasında bir iftira uydurup gelmemeleri ve marufta (Kur'ân'a uygun konularda) sana isyan etmemeleri şartı ile onlarla biat et; onla-ra Allah'tan bağışlanma dile. Allah bağışlar, ikrâmı boldur." (Mumtahine 60/12)

“

Marufta yani Kur'ân'a uygun konularda is-yan etmeme şartı, Muhammed aleyhisse-lamın nebî sıfatıyla söylediği söz ve yaptığı uygulamaların, Kur'ân'a uygunluk açısından denetlenmesi gerektiğini gösterir. Demek ki o da Kur'ân'ı uygulamada hata edebilir.

”

Bu âyette sözü edilen kadınlar, müşrik kocalarından kaçarak Medine'ye sığınan ve Nebî'mizle vatandaşlık sözleşmesi yapan kadınlardır. Demek ki en zayıf konumda olan bir mümin, en üst yöneticiyi bile Kur'ân'a göre denetlemekle görevlidir. İsterse o yönetici bir nebî olsun.

Şu âyette de Nebî'mizin yaptığı yanlış uygulamaya iti-raz etmeyen ashab suçlanmaktadır:

"Bir nebînin, savaş meydanında düşmanı etkisiz hale getirinceye kadar esir almaya hakkı yoktur. Siz hemen ele geçecek mal istiyorsunuz. Allah ise sizin için sonrasını istiyor. Allah güçlüdür, doğru karar verir. (Rumların galip geleceği gün sizi bir zaferle sevindireceğine dair) Allah'ın (hicretten önce ver-

diği⁶⁸) yazılı bir kararı⁶⁹ olmasaydı, aldığınız esir-lerden dolayı kesinlikle başınıza büyük bir felaket gelirdi." (Enfâl 8/67-68)

Nebî'miz, Bedir Savaşında, düşmanı etkisiz hale ge-tirmeden esirler almıştı. Onun bu davranışı, daha önce inen şu âyete aykırıydı⁷⁰:

فَإِذَا لَقِيتُمْ الَّذِينَ كَفَرُوا فَضَرْبَ الرِّقَابِ حَتَّىٰ إِذَا أَتَّخِثْتُمُوهُمْ فَشُدُّوا الْوَتَأَقَ فِيمَا مَنَّا
بَعْدُ وَإِنَّمَا فِدَاءٌ حَتَّىٰ تَضَعَ الْحَرْبُ أَوْزَارَهَا

"Kâfirlerle savaşta karşılaşıncı boyunlarını vurun; onları etkisiz hale getirince sıkı güvenlik çemberine alın. Sonra karşılıksız veya fidye alarak serbest bır-akın." (Muhammed 47/4)

Âyetlere yanlış anlamlar yüklenerek Nebî'mize ismet sıfatı yakıştırılmış ve örnek alınması engellenmiştir.⁷¹ Çünkü Allah tarafından korunma biri, korunmayana ör-nek olamaz.

Ayrıca hadisler uydurularak devlet başkanı ilahlık ma-kamına getirilmiştir. Bir hadis şöyledir:

"Bana itaat eden Allah'a itaat etmiş olur. Bana isyan eden Allah'a isyan etmiş olur. Emire (yetkili kişiye) itaat eden bana itaat etmiş olur. Emire isyan eden bana isyan etmiş olur. İmam (devlet başkanı) kalkandır; arkasında savaşılır ve onunla korunma sağlanır. Allah'tan çekin-meyi emreder ve adil olursa sevap kazanır. Farklı emir verirse günahı kendinedir⁷²."

Böyle bir devlet başkanı denetlenemez. Bu da yet-memiş, suç sayılmayan ve şeriata aykırı olduğu kesin olmayan konularda devlet başkanının emrini yerine

68 "ELİF! LÂM! MİM! Romalılar yenildiler, (yenilgi) Çok yakın bir yerde oldu. Onlar, bu yenilginin ardından galip geleceklerdir. (Galibiyet) Birkaç yıl içinde olacaktır. Onun öncesinde de sonrasında da bütün yetki Allah'ın elindedir. O gün müminler sevineceklerdir. Bu, Allah'ın yapacağı yardımla olacaktır. O, çalışana yardım eder. O daima üstündür, ikrâmı boldur. Bu, Allah'ın verdiği sözdür. Allah sözünden dönmez. Ancak insanların çoğu bunu bilmez." (Rum 30/1-6)

69 "Yazılı bir karar" meali verdiğimiz kelime, kök anlamı bir şeyi bir şeye ekleme anlamında olan kitab=كتاب 'tır. (Mekâyis'ul-Luğa). Kelimeleri ekleyerek yazılan yazıya da sözleri ekleyerek yapılan konuşmaya da kitap denir (Müfredat).

70 İbn Hibetullah, Dahhâk'tan ve Saïd b. Cubeyr'den Muhammed Suresinin Mekki olduğunu aktarmıştır. (Bkz. Kurtubi tefsiri, Kahire 1964/1384 c. XIV, s. 223)

71 <http://www.suleymaniyevakfi.org/bulten/nasr-suresinin-basina-gelenler.html>

72 Buhari, Cihad 109, itisam 2 (hadis no: 6718, 7137).

getirmek vacip⁷³ sayılmış ve fesada yönelen bir şahsın, onun emri ile öldürülmesi kabul edilmiştir⁷⁴. Fesat, normal davranış göstermemektir⁷⁵. Kendine yetki verilen kişi de davranışlarından hoşlanmadığı birini, yargı kararı olmadan öldürebilir! Köprülü Mehmed Paşa'nın sadâreti zamanında asesbaşı/baş bekçi Zülfikar Ağa'nın 4000'den fazla suçluyu kendi eliyle öldürdüğü nakledilir⁷⁶. Acaba diğerleri kaç kişiyi öldürmüştür!

Bir nebîyi böyle bir uygulamaya alet etmek, ona yapılabilecek en büyük saygısızlıktır!

c- Kelâle Konusu

Uydurdukları Sünnet kavramını, Kur'an seviyesine çıkaranların üçüncü delili şu âyettir:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ

“Ey inanın güvenenler! Allah'a ve Resulüne / Kitabına gönülden boyun eğin.” (Enfâl 8/20)

İmam Şafî'nin kitabında iddia edildiği gibi Nebî'mizin Sünneti, Allah adına, onun, özel ve genel hükümlerdeki muradını açıklıyorsa Kur'an'da şöyle bir âyet olabilir mi?

“Senden fetva istiyorlar. De ki: O kelâle ile ilgili fetvâyı size Allah veriyor. Bir kimse çocuksuz olarak ölür de tek bir kız kardeşi bulunursa bıraktığı mirasın yarısı ona kalır. Çocuksuz olarak ölen kız kardeş ise erkek kardeş onun bütün mirasını alır. Kız kardeşler iki tane ise mirasın üçte ikisi onlarındır. Mirasçılar, erkek ve kız kardeşler ise erkek, iki kız kadar pay alır. Yanılmayasınız diye açıklamayı size Allah yapıyor.” (Nisâ 4/176)

İlgili âyetlere göre kelâle, babası ve/veya anası ve çocuğu olmadan ölen kişidir. Nisâ 11. âyete göre ana ve baba varsa kardeşlere mal verilmez. Daha önce ölmüş olan ana ise, ana bir kardeşlere verilecek miras payı Nisâ 12. âyette anlatılmıştır. Âyetin ilgili bölümü şöyledir:

73 Şeyhülislam Muhammed b. Hüseyin, Fetava'l-Ankaravi, 1/368. M. Amire, 1281.

74 Ömer Nasuhi Bilmen, Hukukî İslamiyye ve İstilahat-ı Fikhiyye Kamusu, c. III, s. 309, paragraf 15

75 Ragıb el-İsfehânî, Müfredat.

76 Abdülkadir ÖZCAN, Asesbaşı, TDV, İslam Ansiklopedisi, c.III, s. 464, İst. 1992.

“Miras bırakan erkek veya kadın (ana tarafından) kelâle olur, (anası ve evladı olmaz, ana bir) erkek veya kız kardeşi bulunursa her birinin payı altıda biridir. Bunlar birden fazla iseler mirasın üçte birini eşit olarak paylaşırlar.”

Burada mirasın en fazla üçte biri, kız ve erkek kardeşlere eşit olarak pay edilir. Nisâ 176'da soru, çocuğu ve babası olmadan ölen kişinin baba bir kardeşlerine verilecek mirasla ilgilidir. Sorunun el takısıyla el-kelâle/الكلالة şeklinde olması, Nisâ 12. âyetteki kelâleyle işaret etmesinden dolayıdır. Nebî'mize sorulan sorunun cevabını Allah veriyor ve diyor ki: **“Yanılmayasınız diye açıklamayı size Allah yapıyor.”** Eğer Nebî'mizde, Allah'ın muradını açıklama yetkisi varsa böyle bir âyet olur mu?

Muhammed aleyhisselamın, Kur'an'ı tebliğ yanında nebî sıfatıyla onunla hükmetme görevi de vardı. Onun bütün sözleri, Kur'an'dan çıkardığı hükümlerdir. Allah Teâlâ şöyle buyurur:

إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِتَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ بِمَا أَرَاكَ اللَّهُ وَلَا تَكُنْ لِلْخَائِبِينَ خَصِيمًا

“Gerçekleri içeren bu Kitabı sana indirdik ki, insanlar arasında Allah'ın sana gösterdiği şekilde hükmedesin. Sakın hainlerden yana olma.” (Nisâ 4/105)

“Allah'ın gösterdiği şekil”, ilgili âyetleri bir araya getirerek Allah'ın o konudaki hükmünü bulup çıkarmaktır. Allah'ın açıklamalarına ulaşmanın yolu şöyle açıklanmıştır:

“Bu, âyetleri, bilenlerden oluşan bir topluluk için Arapça Kur'anlar (kümeler) halinde ayrıntılı olarak açıklanmış bir kitaptır.” (Fussilet 41/3)

Bu âyete göre Nebî'miz, kelâle ile ilgili soruya cevap bulmak için konuyu bilenlerle birlikte çalışacaktı. Ama konu zor olduğundan hata edebilirlerdi. Onun için açıklamayı Allah üstlenmiş ve şöyle demiştir: **“Yanılmayasınız diye açıklamayı size Allah yapıyor.”**

Allah'ın yaptığı bu açıklamanın ışığında ilgili âyetlere bakınca görülür ki, baba varken baba bir kardeşler,

anne varken de ana bir kardeşler mirastan pay almazlar. Ana bir kardeş, ana tarafından, baba bir kardeş baba tarafından, ana baba bir kardeş ise her iki tarafından pay alır.

İmam Şafii'ye mal edilen görüşü kabul edip nübüvveti ve Kur'an'ı öldürenler, Allah'a ders verircesine Nisâ 176'yı dikkatlerden uzak tuttukları için kelâle, bir türlü anlayamamıştır. Âyete göre, ölenin erkek veya kız kardeşine mirastan pay vermenin olmazsa olmaz şartı, evladının olmaması iken bunlar, asabelik diye bir kavram uydurarak oğlu olmadan ölenin erkek ve kız kardeşlerini, onun kızıyla birlikte mirasçı yapmışlardır. Dede yetimliği de bu yüzden ortaya çıkmıştır. Ölen bir kişinin hayatta bir oğlu olsa, mezhepler, miras bırakandan önce ölen evladının çocuklarına mirastan pay vermezler. Halbuki kelâlede nasıl, annenin çocukları annenin yerine, babanın çocukları da babanın yerine geçiyorsa onlar da anne veya babalarının yerine geçerek mirastan pay alırlar. Mirasta daha nice yanlışlar yapılmıştır.

Hikmeti unutturmaya başaranlar, aşağıdaki âyeti, Nebî'mizin Kur'an'ı açıkladığının delili olarak kabul ettirmeyi de başarmışlardır:

وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ

Âyete şu meali verirler:

“Sana da o Zikr'i indirdik ki, kendilerine indirilene insanlara açıklayasın, belki düşünürler.” (Nahl 16/44)

Çarpıtmayı görmek için âyeti, önceki âyetle birlikte okumak gerekir:

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رِجَالًا نُوحِي إِلَيْهِمْ فَاسْأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ
بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ

“Senden önce elçi olarak gönderdiklerimiz, sadece kendilerine vahyettiğimiz erkeklerdir. Bilmiyorsanız o Zikri (önceki kitapları) bilenlere sorun. Onları açık belgelerle (mucizelerle) ve zeburlarla”⁷⁷

⁷⁷ Zebûrlar diye meal verdiğimiz ez-Zübûr = الزُّبُرُ, zebûr'un çoğuludur, Hikmet dolu kitaplar anlamındadır. (ez-Zeccâ, Meâni'l-Kur'an ve l'râbuhu) Ali- İmrân 3/81'de bütün nebîlere

gönderdik. Kendilerine gönderilenin ne olduğunu o insanlara beyan edesin diye aynı Zikri (içeriği aynı olan Kitabı) sana da indirdik. Belki düşünürler.” (Nahl 16/43-44)

Zikir, Allah'ın indirdiği kitapların ortak adıdır. Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur:

أَمْ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ آلِهَةً قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ هَذَا ذِكْرٌ مِنْ مَعِي وَذِكْرٌ مَنْ قَبْلِي بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ الْحَقَّ فَهُمْ مُعْرِضُونَ .

“Yoksa Allah ile aralarına giren ilahlar mı edindiler? De ki ‘Delilinizi getirin. Benimle birlikte olanların zikri budur. Bu, benden öncekilerin de zikridir.’ Onların çoğu, bu gerçeği⁷⁸ bilmez de onun için yüz çevirirler.” (Enbiya 21/24)

Dil açısından tek âyet gibi olan Nahl 43 ve 44. âyeta llerde, birinci ez-zikr = الذِّكْرُ ile önceki kitaplara, ikincisi ile de onlarla ortak özelliği sahip olan Kur'an'a dikkat çekilmiştir. İkinci âyetteki “İnnasi = لِلنَّاسِ / bu insanlara” ifadesi de kendilerine indirilen kitabı bilen ehl-i kitabı gösterir. “مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ = onlara indirileni” sözü de bunu destekler.

O iki âyetin bu anlamda olduğunu şu âyet, daha açık bir şekilde göstermektedir:

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ كَثِيرًا مِمَّا كُنْتُمْ تُخْفُونَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَعْفُو عَنْ كَثِيرٍ قَدْ جَاءَكُمْ مِنَ اللَّهِ نُورٌ وَكِتَابٌ مُبِينٌ

“Ey Kitab ehli, Kitap'tan gizlediğiniz birçok şeyi size beyan eden birçoğunu da affeden Elçimiz geldi. Size Allah'tan bir nur ve açık bir kitap geldi.” (Mâide 5/15)

İlk nebîden son nebîye kadar vahiyde bütünlük vardır. Kur'an âyetlerinin büyük bir kısmı Nuh'a, İbrahim'e, Musa'ya ve İsa'ya vahyedilene denktir. Allah Teâlâ şöyle buyurur:

Kitap ve Hikmet verildiği açıklandığı için bu âyetteki zübûr'ün, Hikmet dolu kitaplar dışında bir anlamı olamaz. Kelime, Nahl 16/43-44 Şuarâ 26/196, Fâtır 35/25 ve Kamer 54/43'te aynı anlamı ifade etmektedir. Bu zebûrlardan biri de Davut aleyhisselama verilmiştir. (Nisâ 4/163, İsrâ 17/55) Zebûr, Davut aleyhisselama verilen kitabın özel ismi olmadığı için ez-Zebûr şeklinde geçmemektedir. Kelime, ez-Zebûr şeklinde elif lâmlı olarak sadece Enbiyâ 21/105'te geçer ve Davut aleyhisselama da dahil bütün nebîlere verilen kitapları ifade eder.

⁷⁸ Bu kitabın önceki ilahî kitapların aynı olduğu gerçeğini.

شَرَعَ لَكُمْ مِنَ الدِّينِ مَا وَصَّى بِهِ نُوحًا وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُوا فِيهِ كَبُرَ عَلَى الْمُشْرِكِينَ مَا تَدْعُوهُمْ إِلَيْهِ اللَّهُ يَجْتَبِي إِلَيْهِ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَنْ يُنِيبُ.

“Allah Nuh’a ne buyurmuşsa onu, sizin için bu dinin şeriatı yapmıştır. Sana vahyettiğimiz, İbrahim’e, Musa’ya ve İsa’ya emrettiğimiz şudur: Dini ayakta tutun ve o konuda ayrı düşmeyin. Senin çağırдыңın şey müşriklere ağır geldi. Allah, tercihini doğru yapanı kendi ta’râfına alır ve doğruya yöneleni de kendine yönlendirir.” (Şûrâ 42/13)

Kur’ân’ın bir kısmı, önceki kitaplara göre daha hafifletici hükümler içerir. İşte Maide 15. âyette, affedildiği söylenenler bunlardır. Bu hususta Allah Teâlâ şöyle buyurur:

مَا نَسَخْ مِنْ آيَةٍ أَوْ نُنسِهَا نَأْتِ بِخَيْرٍ مِنْهَا أَوْ مِثْلَهَا أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.

“Bir âyeti nesheder veya unutturursak, yerine ya daha hayırlısını ya da dengini getiririz. Bilmez misin, Allah herşeye bir ölçü koyar.” (Bakara 2/106)

Kur’ân, önceki kitapları neshetmiştir. Nesih sözlükte; bir şeyi başkasıyla değiştirmek, onun yerine başkasını koymaktır⁷⁹. Kur’ân, ilahi kitapların son nüshasıdır. Artık Allah onu, Tevrat’ın, İncil’in ve bütün nebîlerine indirdiği kitapların yerine koymuştur.

Buna göre, Nahl 44. âyette geçen beyan, Kitab’ı tebliğ görevinden başkası değildir. Aşağıdaki âyet, bu görevin, nebî olsun veya olmasın, her mümine verildiğini bildirir:

وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَتُبَيِّنُنَّهُ لِلنَّاسِ وَلَا تَكْتُمُونَهُ

“Allah, kendilerine kitap verilenlerden kesin söz aldı; onu insanlara kesinlikle beyan edeceksiniz ve gizlemeyeceksiniz, dedi...” (Âl-i İmrân 3/187)

Nahl 44’te Nebî’miz için kullanılan, **“o insanlara beyan edesin diye”** burada **“لَتُبَيِّنُنَّهُ لِلنَّاسِ = onu insanlara mutlaka beyan edeceksiniz”** şeklinde ifade edilmiş ve arka-

sından, **“وَلَا تَكْتُمُونَهُ = onu gizlemeyeceksiniz”** denerek beyanın, gizlememe anlamında olduğu gösterilmiştir. Öyleyse Nahl 44’ün, Nebî’mizin Kur’ân’ı açıkladığına delil alınması imkansızdır.

Hikmeti unutturmaya başaranlar recim cezası⁸⁰, çocukların evlendirilmesi⁸¹, kölelik-cariyelik⁸², vergide müslim-gayrimüslim ayırımı⁸³, din farkının evliliğe engel görülmesi⁸⁴, evlenme⁸⁵ ve boşanma hükümleri⁸⁶, kadınların boşanma hakkı⁸⁷, uluslararası ilişkiler⁸⁸ gibi daha nice konuyu, Kur’ân’a ve Nebî’mizin uygulamalarına ters bir şekilde yapılandırıp mezheplere kabul ettirmişlerdir. Kur’ân’ın üzerinde en çok durduğu şirk konusu, kelimelerden çıkarılmış, Kur’ân’da iman esaslarından sayılmayan kader konusu, iman esaslarına ilave edilmiş ve kelimelerin anlamlarıyla oynanarak⁸⁹ Kur’ân çelişkili bir kitap gibi gösterilmiştir. Tefsirler de bu yanlış anlayışların kör şahidi haline getirilmişlerdir.

Kur’ân üzerinde oynanan bu oyunların hadisler konusunda oynanmamış olması düşünülemez. Nebî’mizin kendi sözlerinin yazılmasını yasaklamasının⁹⁰ sebebi, gördüğü bu gizli oyunlar olmalıdır. Ebubekir ve Ömer döneminde yasak sürmüştü ama daha sonra fesatçıların önü açılmıştır. Allah Teâlâ, Muhammed aleyhisselamın ahirette şöyle diyeceğini bildirmektedir:

“Rabbim! Benim halkım, bu Kur’ân’ı kendilerinden uzak tuttular.” (Furkân 25/30)

Nebî’miz şöyle demiştir: **“Ahirette ashabımdan bir grup sol tarafa alınacak, bende: ‘Ashabım! Ashabım!’ diyece-**

80 <http://www.suleymaniyevakfi.org/kuran-arastirmalari/nesih-ve-recim-cezasi.html>

81 <http://www.suleymaniyevakfi.org/kutsanan-gelenek-ve-kuran/kuran-ve-gelenege-gore-kucuklerin-evlendirilmesi.html>

82 <http://www.suleymaniyevakfi.org/tarih-arastirmalari/savas-esirleri-ve-cariyelik.html>

83 <http://www.suleymaniyevakfi.org/fikih-arastirmalari/kurnda-sadaka-ve-faiz.html>

84 <http://www.suleymaniyevakfi.org/bulten/din-farkinin-evliliğe-etkisi.html>

85 <http://www.suleymaniyevakfi.org/nikah-evlilik/nikah-sozlesmesinde-veli.html>

86 <http://www.suleymaniyevakfi.org/kuran-arastirmalari/talak-erkegin-bosama-hakki.html>

87 <http://www.suleymaniyevakfi.org/fikih-arastirmalari/kadinin-bosanma-hakki-iftida-.html>

88 <http://www.suleymaniyevakfi.org/kuran-arastirmalari/musluman-olmayanlarla-ilişkiler.html>

89 <http://www.suleymaniyevakfi.org/akaid-arastirmalari/kuranda-sey-meset-irade-ve-filtrat.html>

90 Müslim, Âdâb 32.

79 İbn Manzûr, Lisânul-arab, نسخ mad.

ğim. Allah Teâlâ diyecek ki; 'Bunlar, senin ayrılmandan sonra sürekli geriye gittiler.' Ben de salih kul İsa'nın dediği gibi diyeceğim: 'İçlerinde bulunduğum sürece onları görüyordum. Beni vefat ettirince gören yalnız sen oldun. Sen her şeyi görüp gözetirsin. Eğer azab edersen, onlar senin kullarıdır. Bağışlarsan şüphesiz sen güçlüsün, doğrusunu yaparsın.'" (Maide 5/117-118)⁹¹

Sonuç

Kitapları ve nebîleri değersizleştirme konusunda çok deneyimli olan İsrailoğullarını Allah Teâlâ şöyle uyar-mıştır:

"Ey İsrailoğulları! Size ettiğim iyilikleri aklınızdan çıkarmayın. Bana verdiğiniz sözü yerine getirin ki ben de size verdiğim sözü yerine getireyim (size dünya hâkimiyetini vereyim). Yalnız benden korkun. Yanınızda olanı (Tevrat'ı) tasdik eder özellikle indirdiğime (Kur'ân'a) inanın. Onu görmezlikte direnenlerin ilki siz olmayın! Âyetlerimi geçici⁹² bir çıkara karşılık satmayın! Bana yanlış yapmaktan sakının! Hakkı, bâtil kılığına sokmayın; bile bile hakkı gizlemeyin!" (Bakara 2/40-42)

İsrailoğulları, dünya hâkimiyeti için Kur'ân'ı bekliyorlardı.⁹³ **"Nihayet Allah katından, yanlarındakini tasdik eden kitap geldi. Önceleri kâfirlere karşı onların bu Kitapla açılmasını bekliyorlardı. Ama tanıdıkları⁹⁴ Kitap gelince onu görmezlikte direnip kâfir oldular. Allah, tercih ettiği⁹⁵ bir kuluna iyilik edip Kitabı, ona indirdi diye kıskançlıktan Allah'ın indirdiğini görmezlikte direnenler kendilerini ne kötü satmış oldular! Başlarına gazap üstüne gazap geldi. (Kur'ân'ı) görmezlikte direnenlerin hakkı alçaltıcı bir azaptır."** (Bakara 2/89-90)

91 Buhari, Enbiyâ, 8.

92 Kallî = قلیل, bir şeyin az olduğu veya kalıcı olmadığı anlamına gelir (Mekâyis).

93 Bkz. Tevbe 9/33, Fetih 48/28, Saff 61/9.

94 Geleceğini bildikleri.

95 "Şâe = شاء" fiili, bir şeyi var etti, demektir. (Müfredât) Allah kulunun imtihanı dahilindeki şeyleri onun tercihine göre yarattığından öznesi kul olursa "tercih edip yaptı", Allah olursa "tercih edip yarattı" anlamına gelir.

Yahudilerin bir kesimi Müslüman oldu. Medine Vesikası'nda yer alan Yahudi kabilelerden Benî Kaynuka', Benî Nadîr ve Benî Kurayza sürgün edildi. Benî Avf, Benî Neccâr, Benî Hâris, Benî Sâide, Benî Cüşem, Benî Evs, Benî Sa'lebe ve Benî Şefibe Yahudileri⁹⁶ ise izlerini kaybettirdiler. Bunların münafık olanları, Nebîmizi bile saptırmak için büyük gayret gösterdiler. Bir âyet şöyledir:

وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ وَرَحْمَتُهُ لَهَمَّتْ طَائِفَةٌ مِّنْهُمْ أَنْ يُضِلُّوكَ وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَضُرُّونَكَ مِنْ شَيْءٍ وَأَنْزَلَ اللَّهُ عَلَيْكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَكَ مَا لَمْ تَكُنْ تَعْلَمُ وَكَانَ فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ عَظِيمًا

"(Ya Muhammed!) Allah'ın sana iyiliği ve ikramı olmasaydı, onlardan bir kesimi seni yanıltmakta kararlıydı. Onlar kendilerinden başkasını yanıltamaz ve sana da bir zarar veremezler. Allah, sana Kitabı ve Hikmeti indirmiş ve bilmediğin şeyleri öğretmiştir. Allah'ın sana olan lütfu büyüktür." (Nisâ 4/113)

Ehl-i kitap, Müslümanları saptırmak için hem bilgisini hem de malını kullanıp Kur'ân'a tam güvenmeyenleri etkilerler. Bunlara karşı dikkatli olmak gerekir. Allah Teâlâ şöyle demiştir:

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ نُغْنِي عَنْهُمْ أَمْوَالَهُمْ وَلَا أَوْلَادَهُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ . مَثَلُ مَا يُنْفِقُونَ فِي هَذِهِ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَثَلِ رِيحٍ فِيهَا صِرٌّ أَصَابَتْ حَرْثَ قَوْمٍ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ فَأَهْلَكَتْهُ وَمَا ظَلَمَهُمُ اللَّهُ وَلَكِنْ أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ . يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا بَطَانَةَ مَنْ دُونِكُمْ لَا يَأْلُونَكُمْ خَبَالًا وَدُؤًا مَا عَشِيتُمْ قَدْ بَدَتِ الْبَغْضَاءُ مِنْ أَفْوَاهِهِمْ وَمَا تُخْفِي صُدُورُهُمْ أَكْبَرُ قَدْ بَيَّنَّا لَكُمْ الْآيَاتِ إِنْ كُنْتُمْ تَعْقِلُونَ . هَا أَنْتُمْ أَوْلَاءُ تُجِبُونَهُمْ وَلَا يُجِيبُونَكُمْ وَتُؤْمِنُونَ بِالْكِتَابِ كُلِّهِ وَإِذَا لَفُوقُكُمْ قَالُوا آمَنَّا وَإِذَا خَلَوْا عَضُّوا عَلَيْكُمُ الْأَنَامِلَ مِنَ الْغَيْظِ قُلْ مُؤْتُوا بِغَيْظِكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ . إِنْ تَمَسَسْتُمْ حَسَنَةً تَسْؤُهُمْ وَإِنْ تُصِيبْكُمْ سَيِّئَةٌ يَفْرَحُوا بِهَا وَإِنْ تُصِيبُوا وَتَتَّقُوا لَا يَضُرُّكُمْ كَيْدُهُمْ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطٌ .

96 Mustafa ÖZKAN, Medine Vesikası, TDV İslam Ansiklopedisi c. EK-2, s. 212-215 İstanbul 2016.

“Âyetleri görmezlikte direnenlerin (ehl-i kitaptan münafık olanların⁹⁷) malları da çocukları da Allah'a karşı bir fayda sağlamaz. Onlar cehennem ahali-sidir, orada ölümsüz olacaklardır. Bunların dünya hayatında yaptıkları harcamalar, içinde kavurucu soğukluk olan bir rüzgârın yanlışlara dalan bir topluluğun ekinini vurması gibi olur. (Ne kendileri bir faydasını görür ne harcama yaptıkları kişiler). Allah onlara yanlış yapmaz, yanlışı onlar, kendilerine yaparlar.

Ey Allah'a inanıp güvenenler! Sizden olmayanları sırdaş edinmeyin, aklınızı çelmek için yaptıklarını bırakmazlar; işlerinizi çıkmaza sokacak her şeyi araştırırlar. Nefretleri sözlerinden belli olur. İçlerindeki nefret ise daha büyüktür. Aklınızı kullanasınız diye onlarla ilgili âyetleri (özellikleri) sizin için açıkça ortaya koyduk. Bakın! Siz onları seven kimselersiniz ama onlar sizi sevmezler. Siz

97 Bunların münafık olduklarının delili 119. âyettir. Ehl-i kitaptan olduklarının delili de Bakara 2/75-81. âyetlerdir.

Kitabın tamamına inanırsınız oysa onlar sizinle karşılaşınca “İnandık!” der, kendi başlarına kalınca öfkelerinden tırnaklarını yerler. Onlara de ki: “Öfkenizle birlikte ölün!” Onların içinde neler olduğunu Allah bilir. Size bir iyilik dokunsa o, onları üzer. Başınıza bir kötülük gelse onunla mutlu olurlar. Sabırlı olur ve yanlışlardan sakınırsanız tuzaklarının size bir zararı olmaz. Allah, yaptıkları her şeyi çepçevre kuşatır.” (Âl-i İmrân 3/116-120)

Kur'ân'ı yok edemeyenler Hikmeti yok ederek Kur'ân'ı, çözüm üretilemez bir kitap ve İslam'ı da yaşanamaz bir din gibi göstermeyi başarmışlardır. Konuyu şu âyetle kapatalım:

إِنَّ الدِّينَ فَرَقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيعًا لَسْتَ مِنْهُمْ فِي شَيْءٍ إِنَّمَا أَمْرُهُمْ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ يُنَبِّئُهُم بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ

“Belli kişiler etrafında kümeleşerek dinlerini bölenler var ya, hiçbir konuda onlardan olamazsın. Onların işi Allah'a kalmıştır. Daha sonra Allah, onların yaptıklarını kendilerine bildirecektir.” (En'âm 6/159)

www.suleymaniyemeali.com

